

Zarzuty i główne argumenty

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa – błędne zastosowanie zasady dobrej wiary przy wykonywaniu spornej umowy i naruszenie zasady pewności prawa, w myśl której instytucje Unii są zobowiązane wykonywać swoje kompetencje w rozsądnym terminie.
 - W części pierwszej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie zarzuca, że Sąd przyjął błędną wykładnię treści zasady rozsądnego terminu i nie uwzględnił wszystkich istotnych okoliczności sprawy.
 - W części drugiej zarzutu pierwszego wnosząca odwołanie twierdzi, że zarówno czas trwania postępowania, jak i stanowisko zajmowane przez Komisję w toku postępowania wzbudziły u niej uzasadnione oczekiwania, iż nie zostaną na nią nałożone korekty finansowe.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia prawa – błędne zastosowanie zasady dobrej wiary z naruszeniem przepisów dotyczących podwykonawstwa w ramach kontroli Komisji.
 - Sąd dopuścił się naruszenia prawa, ponieważ nie zastosował prawidłowo art. 134 belgijskiego kodeksu cywilnego, zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez belgijski sąd kasacyjny.

Odwołanie od wyroku Sądu (dziesiąta izba) wydanego w dniu 14 maja 2020 r. w sprawie T-282/18, Bernis i in. / SRB, wniesione w dniu 4 sierpnia 2020 r. przez Ernests Bernis, Oļęgs Fiļs, OF Holding SIA i Cassandra Holding Company SIA

(Sprawa C-364/20 P)

(2020/C 320/17)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Ernests Bernis, Oļęgs Fiļs, OF Holding SIA, Cassandra Holding Company SIA (przedstawiciel: O. H. Behrends, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB), Europejski Bank Centralny (EBC)

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie postanowienia Sądu;
- uznanie skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w przedmiocie skargi o stwierdzenie nieważności;
- obciążenie EBC kosztami niniejszego odwołania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie odwołania wnoszący odwołanie podnoszą następujące zarzuty.

Zarzut pierwszy dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez powołanie się na okoliczność, że rozporządzenie nr 806/2014⁽¹⁾ nie zawiera żadnego przepisu przewidującego likwidację instytucji kredytowej w okolicznościach takich jak w niniejszym sporze. Wnoszący odwołanie podnoszą, że aspekt ten dotyczy zgodności z prawem zaskarżonych decyzji SRB z dnia 23 lutego 2018 r., a zatem ich zasadności, podczas gdy dopuszczalność skargi zależy jedynie od sposobu, w jaki SRB rzeczywiście działała (a nie od sposobu, w jaki powinna była działać).

Zarzut drugi dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez stwierdzenie, że okoliczność, iż sąd luksemburski oddalił wnioski o rozwiązanie i likwidację ABLV Luxembourg złożony przez luksemburski krajowy organ ds. restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji, popiera jego stwierdzenie niedopuszczalności skargi. Odrzucenie decyzji instytucji europejskiej przez sąd krajowy nie czyni tej decyzji nieistniejącą i nie eliminuje konieczności stwierdzenia jej nieważności przez sądy europejskie.

Zarzut trzeci dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez przyjęcie, że okoliczność, iż likwidacja ABLV Bank była dobrowolna w prawie łotewskim, ma znaczenie, jeżeli – jak potwierdza Sąd – likwidacja ta została zarządzona decyzjami SRB.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez przyjęcie, że wykluczony jest wystarczająco bezpośredni skutek prawny na tej podstawie, że wykonanie zaskarżonych decyzji wiąże się z zastosowaniem prawa krajowego. Zastosowanie prawa krajowego w kontekście wykonania jest nieistotne, jeżeli domniemany skutek prawny aktu jest regulowany prawem Unii.

Zarzut piąty dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez stwierdzenie, że dla zastosowania art. 263 TFUE istotna jest okoliczność, iż wdrożenie aktu jest indywidualne dla danego kraju.

Zarzut szósty dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez przyjęcie, że wszelki zakres swobodnego uznania władz krajowych w ramach wdrażania wyklucza bezpośredni skutek prawny.

Zarzut siódmy dotyczy tego, że Sąd oparł się na błędnym zrozumieniu pojęcia „przepisów przejściowych”, które zostało rozwinięte w orzecznictwie.

Zarzut ósmy dotyczy wyciągnięcia przez Sąd błędnych wniosków z samej formy zaskarżonych aktów.

Zarzut dziewiąty dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez niezastosowanie art. 263 TFUE w świetle szczególnych wytycznych przewidzianych w rozporządzeniu nr 806/2014 w sprawie kontroli zgodności z prawem aktów SRB.

Zarzut dziesiąty dotyczy naruszenia prawa przez Sąd poprzez nieuwzględnienie praw wnoszących odwołanie wynikających z art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i stworzenie luki w ochronie sądowej.

Zarzut jedenasty dotyczy, ze względów ostrożnościowych, oparcia zaskarżonego postanowienia na oczywistym wypaczeniu zaskarżonych aktów, gdyby zostało ono zinterpretowane w ten sposób, że uznano w nim, iż zaskarżone akty nie nakazują likwidacji ABLV Latvia i ABLV Luxembourg. Zarzut ten podnosi się wyłącznie ze względów ostrożnościowych. Wnoszący odwołanie nie sądzą, aby istniała jakakolwiek podstawa do takiej interpretacji zaskarżonego postanowienia.

Zarzut dwunasty dotyczy tego, że zaskarżone postanowienie opiera się na błędnej wykładni właściwego orzecznictwa, w tym wyroków z dnia 5 listopada 2019 r. w sprawie EBC i in./ Trasta Komerbanka i in. (C 663/17 P, C 665/17 P i C 669/17 P, EU:C:2019:923) oraz z dnia 13 października 2011 r., Deutsche Post i Niemcy/Komisja (C 463/10 P i C 475/10 P, EU:C:2011:656).

Zarzut trzynasty dotyczy niedostatecznego uzasadnienia zaskarżonego postanowienia.

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).